72ste Jaargang — N° 13 Zaterdag 3 April 1926.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws . . . fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels . . fr. 1.50
Elke regel meer . . fr. 0.25
Voor meer dan één insassching prijs voegen na overeenkomst.
Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
(Naaml. Maatsch.)
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12
Abonnementprijs : fr. 9.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
20 centiemen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

— Tongeren, 3 April 1926. —

PASCHEN.

Paschen, Paschen ! Luide klinke
Nu de slag van lerke en vinke,
Nu de stem van mensch en dier !
Paschen, Paschen ! Wijdt het vier
Wijdt het licht en pint de lampen,
Laat den verschen wierook dampen.
Alleluia ! 't jok is af
Van de dood en van het graf !

Paschen, Paschen ! Opgestanden
Is de God, met ooze handen
Hauden aan het kruis gedaan :
Paschen, Paschen ! Vrij voortaan
Heeft hij hout en steen en ijzer
Overwonnen, die verrijzer,
Alleluia ! één uit al,
Leeft en immer leven zal !

Paschen, Paschen ! dwaze mannen
Dachten hem in 't graf te spannen,
Met Pilatus' zegelmerk :
Paschen, Paschen ! Duel werk,
Idel waken : God almachtig
Is verrezen, eigenkrachtig,
Alleluia ! door den steen,
Eer de zonne in 't Oosten scheen.

Paschen, Paschen ! Luide klinke
Nu de taal van lerke en vinke,
Nu de taal van mensch en dier !
Paschen, Paschen, wijdt het vier,
Wijdt het licht en spijst de lampen,
Laat den blauwen wierook dampen :
Alleluia ! God is groot :
Overwinnaar van den Dood !

Guido Gezelle.

Zalig weze uw Paschen!

Er bestaat niets dat meer het christelijk gemoed ontroert, niets dat levendiger 's menschen zielenleven treft, niets dat beter hoopt tot ingetogen overweging der suddered hopen, niets dat meer attousnie de buitenwereld met haar eeuwig gevoel tot zwijgen orengt om nog enkel te verwijten al het goddelijnstige, dan het evangelie van het lijden, van de passie van Ons Heer, uit de goede Week, die we deze dagen hebben meegeleerd.

De H. Kerk vortrok deze week het verlossingsfeit, de eerste zonde in de meest harteverheugende pechtigheden.

Heeft de Kerkvaders, door al de dokommingen heen, naar zakengedoch heen, ook een eenige eerbiedig ingedacht op hem, die de menschen tot hun eerste heeft hergeraad.

We hopen het vurig !

Paschen ! Zalige Paschen !

Vandaag viert de Kerk het feest der Herkeving, de groote wondergebeurtenis waardoor de Verlosser zijne goddelijkheid heeft gevestigd en gestaafd ; waardoor Christus bewees de oorsprong, het beginsel van het leven te zijn.

Wezen we heden indachtig !

Paschen is het feest der Hergeboorte.

Die met Christus gaat, stapt niet in de duisternis. Hij is het licht en de geleider, zoowel van den eenling als van de maatschappij. Hij is het heil der volkeren, met hem is de wereldvrede opgestaan uit het graf.

Paschen is ook het leven der als verjongde natuur, de aanvang van het Lente leven.

Maanden lang ligt de aarde dood en begraven in haar langen winterslaap.

Daar treedt de Lente in... De hemel verzivert en buiter glanzen de heldere blauwe voorjaarstinten; heldeerder straalt het gouden zonnelicht over het aardrijk en de milde warmte wordt levenoarend in de ganische natuur, vriendelijk laent nu weer de aarde in haar eerste verrijzenis.

't Herleeft alles.

Ook de mensch herleve ; hij, de inzet van 't leven en 't lijden en den dood van den Godmensch, verrijze met hem tot een nieuw leven, het leven der genade.

Met de verzoening, de herleving is de vreugde in de harten der zijnen wedergekeerd ; een nieuw leven gegint voor hen een leven vol nieuwe vreugde, en nieuwe hoop en nieuwe hoop.

Paschen, 't is lente voor de natuur, 't weze lente voor de zielen met hernieuwde levenslust.

Hij is verrezen.!

Zalig weze de Paschen aan allen die geloven dat Christus de Weg is en de Waarheid en het Leven.

Kinderopvoeding.

Dat kinderen opvoeden geen kinderspel is, weet iedereen, en vooral degenen die er hiee belast zijn. Zij echter, die in een gehoig levensmaatsche nun kinderen regelmatig iet lonuige stukje brood bezorgen, hun ter school gaan en aan een winsgevende betrekking helpen, vergeten hun voornaamste verpleegingen. Op de ziel vooral moet er gerekt worden. Het kind moet, vanaf zijn jongste jaren, door moeder worden opgevoed, die de goede neigingen aanzweekt, ontwikkeld en verdelt, hun slechte, van zoodra men ze bemerkt, in den grond verstampt.

Vele ouders verwaarloozen dit en ze geven niet de minste aanacht voor wat de opvoeding hunner kinderen betreft. Ze leven gerust hun leventje van onze eeuw van « Leven en genieten ». Een eenzige opvatting, om het zedelijk peil van ons volk te vernielen, kennen ze niet, zeers niet in hun medden. Verwondert het ons dan, dat ons volk zoo ruw en onbeholpen is ?... Ons volk zoo is de oorzaak. !

Wie kan die toestand verhelpen, zoo de ouders hun kinderen, vanaf deze priste zeiged, ruw en barsen aanspreken ? Weten ze niet dat een kinderhart bloos en teergevoelig is en smacht naar zoete, liefdevolle moederwoorden, getuigend van een warme en lange genegenheid ?

Het is daarmoor slechts dat een kind vatbaar is voor al wat ge wilt. « Met een druppel honing vangt men meer vliegen dan met een meel vat azijn, en, wie kinderen aanstekt heeft ze ».

Kinderen brutaal behandelen strooka niet met de gevoelens der kleinen zelf en geeft hun een verkeerd gemacht van wat het is, vreedzaam te leven.

Val nu echter niet van het eene uiterste in het andere, en maak geen troetelkindjes. Deze zullen eerst maar even op uw rok, later op uw hart trappen.

Het is langs den wortel, niet langs de kruin dat de bossehen herleven.

Zorg er derhalve voor, wilt ge het volk zien verbeteren en veredelen, dit te beginnen in de familie.

Vele ouders zouden wel willen hun kinderen naar behooren opvoeden, en zoo het edelste deel hunner taak vervullen ; maar ze weten niet hoe, 't werd hun nooit geleerd ! Dat ze ten minste voordeel trekken uit de ondervindingen door anderen opgedaan. — Voorts kunnen ze zich op de hoogte stellen door het lezen van opvoedkundige werken.

Ouders, denkt er aan : het tegenwoordig menschengeslacht heeft geen edeler en verdienstelijker taak te vervullen, dan een beter geslacht vormen voor de toekomst.

Het is dus volstrekt noodzakelijk dat de ouders zich op de hoogte stellen van de meest geschikte methoden voor kinderopvoeding. Alle amoachten vereischen een leeringschap, alle kunsten voorbereidende oefeningen. De opvoedingskunst, de moeilijkste, de ingewikkelaste en de hachelijkste onder alle kunsten, maakt daarop geen uitzondering. Liefde en genegenheid kunnen op zichzelf niet volstaan.

Zou het geen weerzin wekken, indien iet lot van een nieuw geslacht werd overgeleverd aan den invloed van ongeleerde voosters, aan de vooringenomenheid der grootmoeders.

Indien een koopman zich aan den handel waagde zonder de geringste kennis van rekenen en boekhouden, dan zouden wij verbaasd zijn over zijne uitzinnigheid ; wij zouden met recht de noodlotige gevolgen van zijne handelwijze duiden.

Indien een hen en alvoens de onfeesinkinne gestimeerd te helsen, ad iies van een mechanieker wil maken, wij zouden luiteren van ontsetting en de slachtoffers zijner verwaarloosheid uit het diepste des harten verklagen.

Maar dat ouders het aanhoren kunneren op te leuren, zonder te onderzoeken op welke uiginschen de lichamelijke, intellectueele en zedelijke vorming sleunen moet, is iets zoo gewoons, dat het noch verwonnering inoeceint over de nakatigheid der ouders, noch medelijden met de veronachtzaamde of verkeerd opgekende kleinen ».

De familie, niet de eenling, vormt de levenscel der maatschappij. Om deze dus tot vroegere volmaaktheid op te voeren, is het noodzakelijk en zekerste middel gelegen in de zedelijke verheving der families, door haar te brengen tot eenstiger deugdsoefeningen.

Het huisgezin is de wieg der burgerlijke samenleving en 't is voornamelijk binnen die stille van den huiselijken kring dat het toekomstig lot der landen wordt voorbereid. Immers een land, evenals een persoon, is slechts groot door de grootheid der zedelijke deugden, welke het beoefent.

Stippen we nu nog even de woorden aan van H. Joly : Een vervallen familie in den zollen zin des woords, ziedaar wat men ontaekt, bij den oorsprong van het meerendeel der niet schuld beladen jonge levens en het gezegde van een uitstekend socialoog, die het leven van een aantal misdadigers nagaing :

« De meesten vonden hun eigenlijke oorsprong in de ongelukkige omstandigheden van hun ouders, ziedaar wat men ontaekt, bij den oorsprong van het meerendeel der niet schuld beladen jonge levens en het gezegde van een uitstekend socialoog, die het leven van een aantal misdadigers nagaing :

« De meesten vonden hun eigenlijke oor-

BUITENLAND.

AMERIKA.

De folteringen van den to komtsoorlog. — Eene luchtbom, twee ton wegende, en metendel14 voet werd door Amerikaansche deskundigen uitgevonden.

De bom kan een krater vormen van 150 voet doorsnede.

Een onrickbaar en onzichtbaar gas aan ruime oppervlakte teisteren en bepaldelijk met blindheid treffen de troepen, die er zich zouden bevinden.

De krotbewoner. — WERK, GEEN AALMOES ! In eene ellendige woning, te New-York, verblijft thans kapitein Victor Mardowtzef Kadeine, gewezen stafofficier van den ongelukkigen keizer Nikolaas van Rusland. De man is een held geweest tijdens den grooten oorlog. Hij is verwant aan de aanzienlijkste Russische families en is een neef van den beroemden kozakkenaanvoerder generaal Kadeine.

De oud-kapitein verkeert in de uiperdiste armoede : hij is gekleed als een beiedaar en hij gebruik aan middelen om zich wat op te kimppen, ziet hij er uit als een eenvoudig mensch-wtak. Sedert zijne aankomst te New-York, met zijne echtgenoote, baronnes Maria Derateibor, heeft hij reeds allerlei zaken moeten uitvoeren om aan den kost te komen. Zoo was hij eenigen tijd taxiverder, dan weer nachtwaker aan de dokken. Hetongeluk bleef hem echter vervolgen want telkens verloor hij zijn post. Lichtzinnige personen hebben zich aangeboden om hem ondersteuning te verschaffen, doch de kapitein heeft zijne hoffend beleefden Dankbaarheid hij alle liefdadigheidsaanbieding afgewezen, zeggende : « Ik vraag werk, geen almoes ! » Intusschen koopt hij heel de stad al naar werk te vinden. 't Ware te hopen dat iemand hem op dit gebied onderstemmag verlende. 't Zal allerdroevigst zijn dat iemand die, in de grootste wereld gekend geleefdeden en die in eilende verkeert, niet een post zou kunnen vastrijgen die hem beletten zou dezer tijdeal te voorzien in zijn bestaan.

ENGELAND.

De arme rijke. ONTDEKKING VAN EEN SCHAT. — In een der armste wijken van de Engelsche stad Manchester is de 71 jarige Clara Jones, die gansch alleen woonde in eene armzalige kevcht, dood gevonden op een hoopje verrot stroo. Ze was letterlijk door ontbering gestorven. Goed was dan ook de verbazing van de politie toen zij, bij het doorzoeken van het armzalig verblijf een schat ontdekte, die alsdg geraamd worden op ruim 5 millioen. Ze was onder ander in een hoek eene som verborgen van 2,700 pond sterling in goud ; verder nog allerlei waarden.

En zeggen dat die oude gierigaardster reeds jaren in de grootste ellende leefde.

't Was te mauwerend dat ze dunde eten en ze kwam op de straat in lompen gedaan. Zij heeft zeker gemeend dat ze hare schatten ging kunnen medenemen. Verre bloedverwanten zullen er nu van genieten.

Dorlog aan de vrijgezellen.

Heer Samuel Wallnock, van Leeden, is een gezworen vijand van de ongezellen, zwiden en heeft hun een onverbiddelijken oorlog verklaard. Om hen uit te rocken heeft hij over alderende wapens. Zoo heeft hij in de zeeste wijken van de stad groote reclamebiljetten geloeht en doet alle vrijgezellen verwanzen om de appartementen aan te staan aan families en hij voorkeur aan kinderrijke gezinnen.

Aan een reporter van de « Daily Mail », die hem kwam interviewen, verklaarde Samuel Wallnock : In het kanse aan dat is hen aangekiezerd waren er 18 appartementen beschoud door ongetrouwden. Ik heb ze allen ongeg gegeven. In andere gevallen heb ik minstens 500 gonkmans uitgezet.

Ik wil de kinderrijken bevoorrechten want is een zeer de gelukkigste echtgenoot van de wereld. Ik heb reeds de meste aanvragen ontvangen van verscheidene gelukkigen die ik heb aanbevolen hebben verkozen te trouwen om zoo hunne appartementen te behouden.

FRANKRIJK.

Een vergiftigdekte beschandige bewerking. — Een kind uit Boulaix, met name Denise L., was op de wereld gekomen met een dicke schildklier. Het meisje zal in zijn eerstel leeftijd blijken van een normale verstandsontwikkeling.

Twee hechtmeesters, MM. Lefort en Jean Piquet, besloten een proefneming te wagen.

De heer Olivier meest outbeent werden ; de hechtmeesters verkregen de toelating de gezonde schildklier van hun terneesvoorderbeen Tiger op het kind over te enten.

De uitslag was scantteuing : zeven maanden later is de geestesbestaand van het meisje normaal ; ze spreekt en maakt als of er meer niets aan haar gebeurd had.

Botervervalschers. DE IZENDEN KILO VERVALSCHTE BOTER WERDEN IN DE PARIJSCHE OMGEVING VERKOCHT. — De laatste weken zag men op verscheidene markten, te Parijs en omgeving, talrijke kilos boter aangeslagen, door een dienst tot beteugeling der vervalsching van eetwaren.

Bij nader onderzoek werd vastgesteld dat een groote hoeveelheid margarine in deze boter gemengd was. Het parket der Seine bemoeide zich met de zaak. Verschillige gemeenten van het Eure-departement, in deze zaak betrokken, werden voornamelijk in 't oog gehouden. Dra werd bevonden dat de botervervalschers het zeer slim aan boord legden om alle opzoekingen te bemoeilijken : Zij vervaardigden de boter dan eens te Dainville en eenigen tijd nadien weer eens te La Ferrière, en verzonden dan ammeboter uit de gemeenten van den omtrek en telkens met een verschiedenen naam van verzender.

Deze groep vervalschers bestond dat drie mannen : de leider, Aug. Ledoze, 15 jaar oud en zijne twee medeplichtige Pierre Valadier en Paul Dubreuil.

De politie was de kerels snel op het spoor en toen zij zich te Parijs vertoonden, werden zij geklist. Kort na hunne aanhouding werd het laboratorium ontdekt waar de vervalschers hunne boter vervaardigden. Daar werd bij naturiboter eene hoeveelheid margarine gevoegd, gaande van 50 tot 80%. Bij verschillige boterhandelaars der Halles van Parijs werden stalen boter in beslag genomen, die geleverd werd door voornoemde vervalschers. In al deze staken werd eene groote hoeveelheid margarine ontdekt. Er zouden op deze wijze 100.000 kilo met margarine gemengde boter, verkocht zijn.

Twee voortverkoopers, die zich op eene oigeslere wijze verdienstelijk aanstelden voor de vervalschers, werden evenees aangeschouden.

De zoogzuster van Bernadette overleden.

In het dorp Bartès, nabij Lourdes, is eene brave vrouw, na vijf weken ziekte, met christene vroudigheid verdragen, in den ouderdom van 75 jaren overleden. Zij was de zoogzuster van Bernadette Soubirous, en heette Justine Lagues. Jaarlijks kwamen talrijke bedevaarders haar ondervragen en zij antwoordde onvermoeid op de vonderdeen vragen die haar gesteld werden.

Hare moeder, Marie Lagues, gedoopt Aravant, was veertien maanden lang de voedster van de kleine Bernadette. L. 1857 had zij het meisje als kuddewachster in dienst

Moto Club Tongrois = Zaal "De Helm,,

Donderdag 8 April om 8 u. 's avonds

Groote Voordracht met Cinemafilmen

door Mr THIEFFRY, Luitenant-Vlieger,

Advocaat bij het Beroepshof te Brussel.

ONDERWERP :

"EN AVION DE BRUXELLES AU CONGO BELGE,,

MENGELWERK van «DE POSTRIJDER».

— 32 —

DE

Erfgenamen van Tilgate

NAAR HET ENGELSCH

van

GRANT ALLEN

Hij wist bijgevolg dat Newitt den toestand der twee gebroeders kon vermoed hebben ; hij wist dat Cyriel de 6000 ponden ontvangen hadden niettegenstaande het hem onmogelijk was alles nauwkeurig aaneen te knoopen en de ware toedracht der zaak te verstaan, iets was toch voor hem klaar en duidelijk, dacht hij ; de reden van den moord stond in verband met het opzoeken van den huwelijksakt van zijn geheim huwelijk.

Hij herinnerde de lezing van zijn dagblad...

— Groote God ! wat was dat ? riep Kolonel Klemscott bij het voorlezen dat : « Men legt dat de oorzaak van den moord ook zou kunnen gevonden worden in het feit dat het slachtoffer van zijnen dood in bezit was van eene belangrijke som gelds in biljetten der Engelsche Bank. De weerden staien in eene brieventesch die hij altijd bij zich had ; de was uit het gasthof « De Wapens van Tilgate » Tilgate, had ze nog gezien den nacht voor den moord, en toen het slachtoffer twee dagen later op den boord van de rivier ontdekt werd, dan waren de biljetten verdwenen. De zaakken van den verloorde waren door de politie zorgvuldig onderzocht, maar er was geen spoor der waarden ontdekt ; daaruit besloot men dat Guy Waring, die door den val der mijnen van Rio-Negro een groot verlies ondergaan had, den moord wel zou begaan hebben, enkel om wille van het geld, om zich uit zijnen netelligen financieelen toestand te redden. »

Het dagblad ontviel aan de haanden van kolonel Klemscott, zijn gezicht verdisterde, zijne armen hingen als levenloos aan zijne zijde. Dat laatste vermoeden was te vernederend voor den anders zoo krachtigen man.

De kolonel nam zijn hoofd met beide handen vast. De aderen van zijn voorhoofd waren zwartachtig en gezwollen. Hetzelfde wonderbaar gevoel, dat hij op den dag van Granville's vertrek gevoeld had, maakte zich weder van hem meester, maar altmaal was het veel geweldiger.

Zijne slapen dreigden open te barstenHij wankelde als een dronkaard. Zijn verstand was oneveld.

Eenige onverstaanbare woorden stamelende, zakte hij eenskaps meen.

Een uur later vonden de dienstbodeen hem in dien toestand ; buiten kennis en met het hoofd op den schouder neergebogen, zat hij neer in zijnen zetel.

Men zond onmiddellijk om den genesheer. De kolonel werd op zijn ben gedragen en alle middelen aangewend om hem te redden, doch 't was te vergeefs.

— 't Is een der meest gevaarlijke bloedopdrangen, zegde de dokter. Eenigen tijd geleden heeft hij er nog eenen gehad ; 't is waar, dan was het zoo erg niet doch nij is waarschijnlijk op zijne hoede niet geweest en heeft verwaarloosd voorzorgen te nemen. Een groote ader moet eenskaps in zijn hoofd gesprongen zijn. Ik kan u niet den minsten moed geven. Eer de dag ten einde is, zal hij waarschijnlijk dood zijn. «

En in der waarheid ; omtrent tien ure 's avonds begon de adernhaling van den ongelukkigen man zwakker te worden, grooter en grooter werd de tijd die tusschen iederen zucht verliep, en eindelijk ontsliep hij, gansch zacht, zonder schijnbaar lijden.

Om twee ure in den morgend, lag Klemscott dood op zijn bed ; zijne twee niet erfenie zonen waren de eigenaars zijner goederen... Maar de eene moest op dat oogenblik omtrent de golf van Gascoigne op zee rondzwalpen, terwijl de andere, onder beschuldiging van moord, in het gevang van Devonshire opgesloten was. Het treuwe had intusschen te Chetwood bijna zooveel belangstelling opgewekt als te Tilgate. Bleek als de dood had Elma Clifford het nieuwsblad op de tafel neergelegd. Zij bezag hare moeder.

Stilzwijgend en gansch onrustig, schouwde Mrs Clifford hare dochter in de oogen. Die blik was sprekend.

Elma opende de lippen evenals iemand die in zijnen droom eenige woorden spreken zou ; tweemaal achtereen zegde zij eenige woorden.

De verste maal bracht zij het volgende uit : « Hij heeft dat niet gedaan, ik weet het ; en de tweede maal met al den gloed harer overgevoelige natuur : « Moeder ! moeder ! wat er ook gebeuren zeggen, ik moet bij Guy gaan ! »

— Hij zal er zijn, zegde Mrs. Clifford, na een oogenblik van pijnlijk wachten.

— Ja, ik weet dat hij er zijn zal, aanwoordde Elma en ik moet er ook zien om te zien hoe ik hem helpen kan.

— Ja, liefste, fluisterde de moeder, en zij kuste de lokken harer dochter.

Als Elma op dien toon sprak, dan wist de arme moeder dat niets ter wereld in staat was haar van besluit te doen veranderen.

XXVIII.

Zijne aanhouding te Dover was voor Cyriel Waring eene buitengewone verrassing ; in den beginne toch eerder eene verrassing dan een onheil, want hij kon die aan niets anders toeschrijven dan aan eene dwaling der politie.

De man, die de politie opzocht, was Guy en niet hij, en datgene, waarvan Guy beschuldig werd, scheen hem volkomen ongegrond.

Onverwachts in England aangekomen door de aankondiging van den krach der diamantmijnen van Rio-Negro, die naar alle waarschijnlijkheid Guy in handen val zouden meeslepen, werd Cyriel door eenen politieman vastgegrepen, op het oogenblik dat hij van de postboot uit Oostende stapte. De man legde hem de hand op den schouder en zegde :

— Gij heet Cyriel Waring, geheel ?

— Ja, mijn naam is Waring, antwoordde hij ; hij was verte van te denken dat de man hem aanhouden ging.

— Dan moet gij mij volgen, hervatte de gerechtsdienaar, hem eenigszins nader bij den arm nemende ; wij hebben een aanhoudingsbevel tegen u, mijn vriend. Gij zult wel doen mij gewillig te volgen tot in het nabarig politiebureel.

Een aanhoudingsbevel ! herhaalde Cyriel verstomd. Er moet hier een misverstand zijn.

De man lachte.

— Natuurlijk, zegde hij op schelm eenigen toon, dat is lang gekend, alle aanhoudingen zijn aan misverstand te wijten. Wij kennen dat spelletjes. Doch wil dit alles niet vreezen, het is geen misverstand. Dat uw portret heb ik u onmiddellijk herkend, alhoewel wij in de verste verte niet dachten u hier met de postboot te zien aankomen. Alles is wel. Geene dwaling mogelijk. Ik vel tot aanhouding van Guy Waring, genaamen opgezocht voor den moord met voorbedachten rade op eenen onbekenden man, Mac Gregor zoo men zegde, alias Montague Newitt, op 27 der loopende maand, te Maubury in Devonshire.

Bij de verklaring dier twee woorden liep eene rilling door de leden van den schelm ; dat kon natuurlijk niets anders dan het vermoeden van den politieman verstoken.

— Maar ik herhaal u dat er misverstand heerscht ! Ik ben deze niet, dien gij zoekt. Het aanhoudingsbevel is tegen mij niet uitgevaardigd. Mijn voornaam is Cyriel, en Guy is die van mijnen broeder ; en, terloops gezegd, Guy kan M. Newitt niet vermoord hebben. Zij waren hinge vrienden. Maar dat doet er niets toe, ik ben Cyriel, en geen Guy, gij hebt het recht niet om aan te monden

— Daarom zijt gij volkomen mis, antwoordde de officier en, hadat hij zoo van de keen een anderen politieman duppen pen had, nam hij hem weder toe aan arm. Zie mier uw portret, alsook het bevel in handel delijk aan te houden, hij zulk toch beslijkens niet beschouwen verontwaardigd ?

Cyriel wierp eenen oogslag op zijn portret en weder dwal de verrassing hem in. Het was zonder den minsten twijfel het portret van Guy, het laatste dat deze onen maken had. Voorzeker moest eene groote dwaling tot dit alles aanleiding gegeven hebben.

Zoo tusschen twee vuren gesteven, sinkerwierp Cyriel zich vindelijk aan 't bevel van den gerechtsdienaar. Aan en aan met twee politiemannen, en gevolgd door eene groote menigte volks, ging hij naar het nuiste politiebureel.

De zaak was noodzakelijker om klaar te trekken dan Cyriel zich voorgestelt had.

Zijne eigene bekentenis dat het portret dat was van zijnen broeder, en de treffende gelijkenis tusschen hem en de kentteekening, waren voldoende om den opsteller te overtuigen dat de man die door Scotland-Yard opgezocht werd daar voor hem stond, en dat hij trachtte aan het gerecht te ontkomen met te verklaren, dat hij alleen de tweelingbroeder van den verdachte was.

De opziener wilde er zelfs niet in toestemmen hem voor dien nacht de vrijheid terug te geven.

Cyriel werd dus naar Tavistock gezonden ; hij verstond niets van de gansche toedracht der zaak, hij wist niet van welke misdaad hij beschuldigd werd, zelfs niet of er waarlijk eenen misdaad bedreven was.

Cyriel had op dit oogenblik nog niet het minste nieuws van zijnen broeder ontvangen : noch de brief met bekentenissen, noch de beschuldigende brieventesch, noch de drie duizend penden ; en, te oordeelen naar de wending die de zaken namen, zou het waarschijnlijk nog verscheidene dagen aanhoopen, eer dat alles in zijne handen kwam. En wie weet kwam het er ooit in !

's Anderendaags morgens, toen hij door de magistraten van Tavistock ondervraagd werd, zegen hij zich nochtans ernstig gedacht te maken van den ernst der verschikingen die op hem wogen.

De ondervraging scheen enkel noodig te zijn om uit al de bestaande gelinken te gaan ; zij was meer dan voldoende om hem van afgrijzen te doen verbleeken.

De eene getuige na den andere kwam verklaren dat hij hem herkende.

Al de getuigen bevestigden onder eed dat de gevangene dezelfde personen was dien zij op den noodlottigen dag te Maubury zoden hadden, dezelfde die Montague Newitt langs den rivierweg gevolgd was.

Terwijl Cyriel de getuigenissen aanhoorde, zegde hij met afschrik in zich zelven, dat al de bewijzen die men tegen hem aanvoerde den toestand zijns broeders van erg tot erger maakten.

Zonder aarzelen namen de magistraten al de getuigenissen als klinkend munt aan, en Cyriel, die nog door geenen advokaat bijgestaan was, werd tot 's anderendaags naar het gevang teruggezonden.

Op het oogenblik dat hij het Assisenhof verlaten ging klopte een man op zijnen schouder. Hij keerde zich om en zag een klickgespierden manspersoon met buitengewoon groote handen voor zich staan. Deze was bezig met in stilte eenige woorden tot den voorzitter en de bijzitters te spreken. Wondere zaak, Cyriel herinnerde zich zeer wel dat Montague Newitt zelf hem dien man te Londen had leeren kennen ; het was de beroemde advokaat Gilbert Gildersleeve.

(Wordt vervolgd).